

redki so opozarjali, da je bil Balkan že od nekdaj politično nestabilen, da veljajo Balkanci za nezanesljive prekučuhe, nagnjene k nasilju. Agresivna unitaristična politika diktatorja kralja Aleksandra je zasekala prvo razpoko v slovensko-srbsko sožitje.

Po drugi svetovni vojni je Tito s prisilo in terorjem skoval med jugoslovanskimi narodi navidezno bratstvo in trhlo enotnost. Revolucionarni komunizem je prej omenjene balkanske slabe lastnosti potenciral, jim dodal nove, še slabše, ter jih razširil na vso Jugoslavijo. Uspešno je balkaniziral Slo-

venijo, ki se je vedno prištevala k Evropi in njeni civilizaciji.

Kaže, da je sožitje med južnoslovanskimi narodi mogoče samo, če so med njihovimi državami mednarodno zagotovljene meje in če mednarodna skupnost učinkovito poskrbi za pravice manjšin. Brž ko se jugoslovanski narodi znajdejo pod isto streho, pride do nesporazumov in – kot pove izkušnja iz bližnje preteklosti – tudi do hudih zločinov.

Torej nam ne kaže drugega, kot da se imamo radi na daleč, če hočemo preživeti, ob pogoju seveda, da se vsi prilagodimo evropskim normam.

Se strinjate

Nezreli za Evropo

Dr. Janez Rugelj

Slovenci smo v primerjavi z drugimi evropskimi narodi po letu 1918, zlasti pa po letu 1945, zelo upočasnili svoj razvoj. Do leta 1918 so nas Germani »dresirali« v protestantskem odnosu do dela, medtem ko je bil vzhodni del nekdanje Jugoslavije najprej pod vplivom Bizantincev, nato pa Turkov. Zaradi tega so nastale razlike, ki glede odgovornosti do dolžnosti descendento upadajo od protestantov proti katolikom, pravoslavcem, mohamedancem, vzhodnim verstvom in poganom. Od leta 1918 smo se neprenehoma in vsestransko kvarili pod vplivom bizantinizma ter kombinacije bizantinizma in komunizma.

Zato smo Slovenci še zmeraj mnogo bliže Balkanu kakor Evropi. Tragične posledice boljševizma za nas je nazorno

definiral B. M. Zupančič: »Uničujoča dediščina titoizma in udbovstva a la Bizanc – 'byzantine' pomeni v angleščini 'devious', torej perverzno nepošten -, v kombinaciji z nezasluženim porabništvom in rezidualnim materinskim kompleksom v slovenski kolektivni psihi, to je morda zdaj najhujši davek, ki ga bomo Slovenci plačevali še generacije ...«

Eno od področij, na katerem plačujemo ta davek, je šolstvo, ki ga tarejo trije naglavni grehi: permisivni sistem vzgoje, feminizacija učiteljstva in omogočanje goljufanja učencev, dijakov in študentov. Kvarne posledice permisivnosti je v ameriških razmerah temeljito opisal Christopher Lasch. Iz njegove knjige povzemam nekaj najzanimivejših ugotovitev. V permisivnem vzgojnem sistemu otrok ne ponotranji očetovega nadjaza, ki je zanj notranji regulativ in mu omogoča svobodo;

otrok se identificira z materinskim nadjazom, ki pa ne prepoveduje, ampak ukazuje – ukazuje, da je treba za samopotrđitev dominirati, zmagovati, izkoriščati druge. Permisivna vzgoja in odsotnost očetove (v naši feminizirani šoli pa tudi učiteljeve) avtoritete omogočata produciranje točno takega posameznika, kot ga družba potrebuje: nenehnega potrošnika, ki si teši »lažne potrebe«, in pa uspešnega poslovneža v institucijah, ki temeljijo na manipulativnih medosebnih odnosih. Srž propagiranja permisivne vzgoje je v naslednjem: ustvariti subjekt, s katerim se lahko manipulira (ki nima notranje trdnosti, ampak ima v sebi veliko praznino, ki jo skuša napolniti), ki zna manipulirati z drugimi brez občutkov krivde in ki ustreza obrazcu potrošniške družbe.

Današnja družba ne ceni več notranje trdnosti in zvestobe samemu sebi, svojim stališčem, ampak ceni spreminljivost v mišljenju, sposobnost hitrega prilagajanja glede na trenutno situacijo. Odsotnost starševske (in učiteljeve!) avtoritete vsaja v mlado osebo karakterne črte, ki jih zahteva skorpumpirana, permisivna in hedonistična kultura. Slabljenje roditeljske avtoritete se odraža v slabljenju nadjaza v celotni družbi.

Utemeljitelj avtoritativne vzgoje je I. Kant, ki meni, da je disciplina pogoj vsakršnega izobraževanja in temelj celotne vzgoje. Otrok se razvija skozi tri faze: vzreji sledi discipliniranje in na koncu poučevanje in moralni trening. Kant trdi, da je kazni vzgojna in da je vzgoja vselej prisila, ki odpre edino možno pot za razvoj svobodnega posameznika. Zunanja prisila v vzgoji je

nujna, saj otrok še ni podvržen oblasti znamenitega Kantovega kategoričnega imperativa, ker še nima oblikovanega nadjaza, ki je – kot je znano – predvsem ponotranjena očetova avtoritativna vloga.

V avtoritativni šoli se mora učitelj s svojo (zgledno) osebnostjo bojevati za uveljavitev vzgojnih ciljev in je izključno odgovoren za dosežene rezultate, medtem ko je v permisivnem sistemu v glavnem vse prepuščeno namišljenemu spontanemu razvoju. Zato mora učitelj v avtoritativnem sistemu garati, v permisivnem pa bolj spremlja spontan razvoj. V tem je bilo bistvo rafinirane manipulacije komunističnih šolskih politikov, ki so učiteljice pridobili za permisivnost predvsem po mehanizmu (bizantinske) lagodnosti ...

Škodljive vplive feminizirane šole je mogoče dojeti v luči nespornega dejstva, da v urejenih in skladnih družinah otroke vzgaja oče, ki kot kristalizirani reprezentant družbene realitete omejuje in preprečuje pogosto predrzno, nevarno in samouničevalno ekspanzijo neizkušenega in seveda nevednega otroka, dokler ta ne ponotranji očeta v obliki trdno oblikovanega nadjaza. Običajno mati ne vzgaja, temveč samo asistira pri vzgoji. Zato se nikoli ne sme zoperstaviti moževim vzgojnim postopkom, razen seveda v skrajnostnih situacijah, kadar (psiho-patski ali/in pijani) mož ponori in se loti povsem neprimernih (nasilnih) vzgojnih pomagal. Edino v takih in podobnih skrajnostnih situacijah mati sme in mora neposredno zaščititi otroka, medtem ko sme druge, mejne situacije razčistiti z možem šele post festum. Zaradi enakih razlogov je tudi

nadučitelj bil vrhovni vzgojitelj v šoli, medtem ko so mu učiteljice in drugi učitelji le pomagali pri vzgoji.

Lahko si predstavljamo, kakšna zmeda nastaja v glavah učencev, ki jih vzgajajo samo matere in učiteljice. Gorje tako oblikovanemu mlademu človeku, če pride tudi v službi pod komando ženske; kajti potem ga bo zanesljivo in popolnoma podjarmila tudi žena, kateri se bo lahko občasno in rahlo surovo uprl samo, če se ga bo navedil. Tako je alkoholizem v tej civilizaciji (samo)zaščitna reakcija moških zaradi njihovega preživetja.

Komunizem je zapustil usodne posledice tudi na duhovnem področju. O tem piše Anton Stres. Iz njegovega članka povzemam nekaj ugotovitev. Zaradi marksističnega preziranja morale smo zabredli v permisivnost, ki ima usodne posledice na delovanje pedagogike, psihologije, psihiatrije in celo teologije. Zaradi desetletja trajajočega avtoritarnega režima je ljudstvo zdrknilo v pasivnost in odsotnost pobud. Zato prihajajo do izraza mediotkritete s psihopatskimi lastnostmi, ki se znajo brezobzirno prebijati do svojih sebičnih ciljev. Ker družina v boljševizmu ni bila osnovna celica družbe, je njena vloga v primarni socializaciji človeka bistveno oslabela.

Poglavitna in najusodnejša posledica komunistične vladavine pa je »zabušantstvo širokih ljudskih množic«, o čemer se lahko vsakdo prepriča iz naslednjih dejstev. Komunizem v Jugoslaviji se je obdržal zaradi pakta med vladajočo politokracijo in nižjim (obratno-manualnim) delavskim razredom, ki je politokraciji formalno delegiral vso oblast, v zameno pa je dobil

socialno varnost in »pravico do nedela«. Vsesplošno »zabušavanje« ljudstev v nekdanjih komunističnih deželah je ena od najusodnejših posledic propadlega sistema, ki se izraža v bizantinsko-komunističnem odnosu do dela. Nihče od državnikov se še ni upal resno spopasti se s tem problemom.

»Zabušavanje« pa je in bo za nas še dolgo usodno, kajti človek v tej civilizaciji se lahko uresniči samo v ustvarjalnem delu. Če nima dela (in je prisiljen živeti kot parazit) ali če pri delu »zabušava«, ne more postati polnovreden človek; zato mora zbežati v neko omamo, bolezen, ven iz življenja. Poleg tega se v tej civilizaciji razmeroma nizkemu odstotku ljudi posreči, da se dokoplje do dela, ki ga z veseljem opravlja. Pravzaprav svoje delo lahko čislajo samo ljudje, ki so od otroštva vzgajani v protestantskem odnosu do dela. Drugi pa so sodobni sužnji, mezdni delavci. Ti sploh nimajo možnosti, da bi se uresničili v delu. Za silo se lahko uresničujejo edino v partnerstvu in starševstvu. Spričo naraščajočega razpadanja družine in zviševanja odstotka problematičnih otrok v tej kulturi pa lahko na omenjenih dveh področjih le redki najdejo tako globok smisel, da se jim ne bi bilo treba pogrezati v alkoholizem ali drugo omamo.

Zaostajamo torej za večino evropskih narodov. Zelo verjetno nas bodo pustili na Balkanu, dokler ne bomo odpravili teh pomanjkljivosti.

